

En smuk og Bise

om en Forlovelse mellem to Personer af ulige
Stand, som viser hvad oprigtig Kjærighed
og Agtelse for Dydren kan formaa.

Gn Løverdags Aften jeg tog mig en Tur, Thi Fødderne vilde spadsere; Jeg tog mig i Haanden en vel Elanetlur, Som jeg havde lært at trætere; Ved Lysestad Gaarden i en Birkelund Der havde jeg Lyft at spadsere en Stund, En Kompliment vilde jeg vise For min den elsværdige Lise.

Jeg toned' i Luren mens Tanken gif rundt, Og Hjertet det slog udi Brystet. Jeg følte Forandring i hvæt et Sekund, Snart sorgfuld og snart var jeg trøstet; Jeg frygted', men havde det smilende Haab; Jeg søgte til Gud efter nytteige Raad, Hvad Udveie jeg kunde finde vor elskede Lise at vinde.

Jeg stirred paa Gaarden, jeg vilde gaa frem. Men
hastig saa for jeg tilbage, Jeg altforvel vidste, jeg var
ei af dem, Der kunde af Rigdommen vrake; Jeg vred
mine Hænder og brast saa i Graad. Jeg syntes her var
hverken Rædning ei Raad; Jeg ahnede da ingen Glæde,
Men hastig saa er den tilstede.

God Aften, min Hans! er du ude saa sent, Og
ene i Lundens du vandrer? Du dreide Toner i Luren
saa pent, Saa hele min Sjæl sig forandrer; Jeg fattede
Mod, og gik til dig i Bon. Men kjære min Hans! hør
min ydmyge Bon: Du ingen Begjæring maa gjøre. Som
kan os paa Afveie føre.

Hun tog mig i Haanden, og sagde; min Ven! Jeg ved at dit Hjerte det gløder; Jeg her udi Stilhed fortæller igjen; At ogsaa mit Hjerte det bløder; Men Kjære! bliv Guds frygt og Dyderne tro, Saa vil vore Hjertet nok engang faa No; Ja Sorger og Glæderne dele; Styr Gud til vort Bedste det Hele!

Du kender min Fader, alvorlig og streng, Paa Plig-
terne tæller han noie, Men altid saa høiligen roser han
den, Som Guds frygt og Øvd har for Die; Han haver
endogsaa lagt Mærke til dig, Du er ei foragret, stondt
du ei er rig; Han ynder din moralske Bandel, Din Fild
og retsverdige Handel.

Saa lader os Begge nu falde paa Knæ, Og bede

V box 16 : 480

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40 50

0 mm

med fulde Hænder til den, som i Værdom kan fåe her ned, Thi bedst vore Hjertet han tjender: At han vilde hende sin Hjælp og sin Trøst, I disse saa blode, men frugtsomme Bryt, At vi maa saa leve tilsammen! O, skjænk os Bonhørelse! Amen.

Hun trykte min Haand, og saa dermed assited; Jeg malte hvert Skridt med mit Øie; Vi Begge da sukked, vi hukked, og græd, Og Tanken var vendt til Hoie; Jeg stod som forstenet, men sidst maatte gaa. Hvert eneste Skridt jeg og hukkede paa, Og Lises Formaning og Bonner. O, lyd dem i Østere og Sønner!

En fort Tid derefter, da Beilere sem Sig meldte for vndige Lise; En Enkemand var vel den rige' at dem, Skjønt Alle sig stor' vilde vise. Mod hver en Annodning gav Lise Afslag, Men Faderen taled' til hende en Dag: "Hvad er dine tanker min Kjære, Som altid saa kontra vil være?

Du seer at min Jæse bær suvhvide Haar, Af Mathed mit Legeme bæver; Din Moder saa troged hun neppe kan gaa, Snart Gud vore Sjæle kan kreve; Kom eneste Arving, vor Alderdoms Trøst; Raadør dig med Gud, med os og dit Bryt! En Egtemand maa du dig feste, Som sørger for os og dit Bedste.

Af kjæreste Fader! dit Bud er min Lov; Din Vilje jeg kjærligen lyder, Men du har Hornust, af Erfaring et klog, Min billige Frihed jeg nyder; Din Værdom har været af Guds frygt og Dyb, Har aldrig til Førige en hjertelig Fryd, Men Ingen af dem her har været, For Dyderne stort jeg har øret.

Den Første her var er saa stolt og saa stram Som var han af fyrstelig Stamme; De Mindre som ere i Selstab med ham, Dem gjer han saa gjerne til Skamme; Kan Saadanne vente Besignels' af Gud, Som selv sig gjøre til en hæslig Afgud? Det Brøst er mod Frelserens Være; Hans Kone jeg aldrig vil være.

Den Anden han har et fortærrende Sind, Saa hastigt som Krud udi Ilden, Paa al Underfundighed legger han Bind, Mod Alle som er ham ved Siden. Han trodler mod Guds og mod Menneskers Lov, Mod ham tør ei Nogen, af Skræk være grov Hans Laster mangfoldige ere, Hans Kone jeg aldrig vil være!

Den Tredie har udi Brændevin og Koit Og Selstab sin eneste Glæde; Der bander han næsten hvort eneste Ord, i Slagsmaal han søger sin Vre; Og den, som

har Ulraa til Selstab og Mus, den er altfor sjælden til Trøst for sit Hus; Han lønnes med Tab og Vancre, Hans Kone jeg aldrig vil være!

Den Fjerde han praler, som han var en Lærd, Men Alt i Atheisternes Lære; Ja Plæter og Koner han har lige Kjær, Naar de ham hengivne vil være. Hans Venner som Læren har altid tilladt: Naar blot han kan undgaa den verslige Straf; Det Hus som han skal regjere, Der Kone jeg aldrig vil være,

At tage en Enkemand blot for hans Gaard, Bist mangen en Mo det fortryder, Især naar en grinende Mammon hun faar, som kiger i Kopper og Gryder; Mod forrige Kone var denne en Knæk, Hun tit maatte tale af hannem et Spark; Jeg hørte hun selv sig beklage, Og hannem jeg aldrig vil tage.

Der findes vel Ingen for Udyder fri, Vi Mennesker fryde saa gjerne, Men synde og finde Forbiels' deri, Og sig fra Guds frygtighed kjærne, Det er da at bringe sin Sjæl til Uro, Og farlig med dem, som med disse skal bo; Thi Synden som Feberen smitter, og jeg tør ei tro mig for sletter.

Af kjæreste Fader! jeg haver en Ven, Til hvilken mit Hjerte sig vender, Han har ingen Rigdom, men trist i hver Lem, Og Kraft udi Arme og Hænder, Du selv harer yndet hans gode Forstand; Hvis du det tillader, han bliver min Mand; Jeg nødes vel Navnet fortælle, Det er den bekjendte Hans Djælle.

Af Datter du skjænker mit Hjerte en Fryd, Som Vunden ei nægter forklare, Jeg hører du tænker paa Guds frygt og Dyb, Og vil dig fra Synden bevare, Vermed du beholder Samvittigsfred, og glad da fra Verden du tager Afsked; Naar Døden dit Liv vil borthente, Et bedre du haver invente.

Din Hans er vel fattig og har ingen Arv Af Gods eller verslige Midler, Men han haver troligen røgtet sin Tarv, Og Moderens Skjægne formilder; Endvidere har han erhvervet et Navn, Som hverken gjør ham eller Hans nogen Skam, Han næsten er yndet af Alle; Imorgen du lader ham falde.

Saa sik jeg et Bud fra min Lise saa Kjær, Jeg skal de til Lysestad komme, I Hjertet da blev jeg saa let som en Fjær, Der svømmer af Kjærligheds Drømme; Jeg føredig og var i den Jelvsauume Sund, Da da jeg kom ind udi den Birkelund, Hvor Lise og jeg havde bedet Et Tak kesuk gav jeg paa Stedet.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

0
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
mm

Dg da jeg kom ind udi Lyfestad Gaard, Jeg mødte min Lise i Gaarden, Jeg følede Liv i hvert eneste Haar, Af Amor jeg alder blev fangen; Min Lise hun mærkede og mine Pil, Thi yndiat hun offrede mig sine Smil; Med Munden hun endelig stammer: Saa ind udi Faderens Kammer!

Jeg gled ejennem Døren, undselig jeg var, Men enselig hilser: Godmorgen! Og Manden mig svarede mildt som en Fa'er, Og bad mig at sidde paa Stolen; Han git hen til Skabet og skjænked' en Dram, Og jeg maatte komme at klinke med ham; Han mærkede vel at jeg rystet, Han gav mig Forfriskning i Brystet.

Nu Manden han satte alvorlige Blik, Forkyndte at Tankerne løbe, Nu Moderen kom og min Hilsen hun sit, I Kinderne alder jeg gløded: Hun satte sig ned hos sin værdige Mand, Og bøiede kjærligt sit Hoved til ham Han efter en Vause lod tone: Kalb Lise du venlige Kone!

Nu hjalp hverken Dram eller venlige Ord, jeg alder begyndte at sjælve; Men Lise kom trinende efter sin Moer, Men Stolen med mig vilde hvælve; Jeg stod op og lænede mig til et Bord, Og Manden begyndte med værdige Ord, Og holdt en Formanlæs Tale, Saa Taaerne løb af os Alle,

Til mig sagde Manden: saa flytter du strax Til os og din elskede Lise; Thi Bryllup skal laves i høieste Hast, Hverandre vor Hjælp vi vil vise. Mit Bryllup begyndte og endtes igjen, Og jeg er saa glad i min elskede Ven, Og i de elskværdige Gamle, Min Ejendest de aldrig skal savne.

En Høftasten silde, da Lusten var sund, Og Lusten og Stjerne tindre, Min Kone hun sagde med fødeste Mund: Jeg føler en Trang i mit Indre; Kom, følg mig! saa vil vi spadere en Stund, Med raske Skridt gik vi til den Birkelund; Der bad vi til Gud af vort Hjerte, Nu har vi da hvad vi begjørte.

Nu har jeg min Lise og nødtørftigt Brød, Samt stilte huslige Glæder, Gud skænke mig dette alt indtil min Død, Af Verden ei mer jeg begjører; Jeg er nu fornøjet og glad i min Stand, Gud glæde Enhver, baade Kvinde og Mand! Jeg bytter ei med Millioner, Eiheller med Scoper og Kroner.

Tromsø Tilkjøbs hos M. Urdal. M.A.
G. Kielseths Try.